

Taska Judit Ildikó beszámolója

Klostar Ivanic egy kicsi település Horvátországban, még városnak sem mondható. Van egy működő kolostora, egy iskolája, s ezzel nagyjából ki is merült az érdekességek listája. Felmerülhet a kérdés, miért utaztunk mi tanárok oda hárman egy hétre, vajon milyen újdonságot nyújthatott számunkra egy ilyen kicsi hely, és iskolája.

Nos, nagyon is sokat! A téma, amely az egész *Job Shadowing*-nak nevezett iskolalátogatást indokolta, a tanulási nehézségekkel küzdő diákok helyzete, az ő speciális problémáik kezelése volt. Én magam - lévén hogy ez az egyik legnagyobb nehézség számomra (is) a tanításban, - nagyon kíváncsian vártam, mit tud horvát partnerünk ebben a témában mutatni. Nagyon kedvesek voltak, szeretettel láttak minket és betekintést engedtek az ő rendszerükbe, amit most el is mesélek.

Alsó tagozatban pedasszisztenst kap az, aki igazán rászorul. Láttunk rá példát, külön padban ült a diák, a többiekre merőleges beállított asztalnál, ahonnan ő a tanárt is és a diákokat is láthatta. Mellette a pedasszisztens, aki végig segített, felügyelte a gyerek munkáját. Ezen túl, külön fejlesztő órára jogosultak, ahol az ő egyéni elakadásaival foglalkozhat a szakértő. Ez eddig nem olyan meglepő.

Felsőtagozatban viszont olyan rendszert alakítottak ki, ami egy nagyon jól működő, bejáratott rendszernek bizonyult. A jelentőségét annak, amit most fogok írni, csak tanárok érthetik igazán: Az enyhén nehezített tanulási készségű tanulók külön tankönyvből tanulnak. Egész pontosan ugyanazt az anyagot külön feldolgozásban kapják meg. A tananyag, például egy angol olvasmány, ugyanaz, viszont van külön normál munkafüzet és egy gyengített változat, ami sokkal színesebb, kevesebb anyagot tartalmaz és jóval könnyebben feldolgozható, mint a normál. És bármilyen hihetetlen, ez a kettős tananyag minden évfolyamon, minden egyes tantárgy esetében elérhető: anyanyelv, angol, matematika, történelem, és természetismereti tárgyak. Nem a tanár gyárt külön feladatot, a gyerek nem unatkozik a számára irreálisan nehéz feladatokat alapból feladván. Együtt vannak, mindenki ugyanazon dolgozik, de differenciálva. Valakik egyszer ezt végig gondolták, kidolgozták és a tanár ezt kézhez kapja. És ez szemmel láthatóan kényelmes, működőképes volt tanár és diák számára.

Akiknek még ez is nehéz, a készségtárgyak óráin, mint rajz, ének, testnevelés, együtt vannak saját 'anyaosztályukkal', de a nehéz, tanuló tárgyakat (földrajz, anyanyelv, matematika) viszont külön, kis csoportos foglalkozás keretein belül tanulják egy elhivatott, kompetens szakember vezetésével. Haladnak az anyaggal a könnyített tananyag mentén, de nyugalomban, csendben, nem frusztrálódva a többiek haladása által, szakember segítségével. Ez a rendszer átmenet a régi (külön osztályban a gyengék együtt) és mostani, teljes integrációs rendszer között. Ezeket az órákat „ *support class*”-nak nevezték, ami külön tetszik nekem, hiszen a *support* szó 'támogatást' jelent, ami számomra sokkal

szébb csengésű és tartalmú, mint a felzárkóztatás, vagy fejlesztés, mert azok azt sugallják, nem vagy elég jó, nem vagy olyan, mint a többi. A támogatás szó nem hasonlítgat senkihez, csak önmagához mér. Több ilyen órát is láttunk, nagyon pozitív élmény volt. Mondok egy példát: környezetvédelem volt a téma, kivetített képek segítségével átbeszélték, miért kell vigyázni a földre a vízre, a növényekre, mit lehet tennünk nekünk, hogy szebb, egészségesebb legyen a környezetünk. Aztán ott, a teremben, kukacsákokkal leborított asztalok virágot ültettek, amit aztán haza is vihettek. Ez a gyakorlati foglalkozás, ami a kézügyességüket, mozgáskoordinációjukat fejleszti, sokkal hasznosabb számukra, mint az az elméleti plusz, amivel terhelve lennének egy normál osztályban. Érdekes élmény volt, hogy láthattunk egy nyolcadikos fiút a *support* órán küzdeni az anyaggal, majd technika órán párban vele dolgozni egy robot emelőkar összeépítésén, melyen meglepően ügyes volt.

Látogatásunk Kloster Ivanicban élmény volt, a szó minden értelmében. A lehetőséget az ERASMUS-nak köszönhetjük.